

J.L.Schoolland

en Piet

PETERTJE

V.d.Hulst

G.F.CALLENBACH N.V.

PETERTJE EN PIET

DOOR

J. L. SCHOOLLAND

Met illustraties van W. G. van de Hulst Jr.

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVE - NIJKERK

1. Peetje moet verhuizen

Kijk . . . er loopt een jongetje door de laan. Een jongen met blond haar. Hij zwaait met zijn schooltas. Hij fluit een vrolijk wijsje.

,’t Is Petertje. Petertje heeft vakantie gekregen. Herfstvakantie. Die duurt niet lang, hoor. Maar een paar dagen.

Toch is het fijn, denkt Petertje. Misschien ga ik nu eens uit. Met moeder op de bromfiets. Ik zal het maar dadelijk gaan vragen.

Peetje zet het op een draf. Hij loopt zo hard hij kan. Het tuinhekje zwaait open. Met een klap valt het weer dicht. Petertje stormt de keuken binnen.

„Mam, gaan we nu eens uit? Ik heb vakantie,” zegt hij op de toon van een grote jongen.

„Dag Peet,” groet moeder. „Gefeliciteerd met je vakantie. Leg je tas maar in de gang. En ga maar naar de kamer. ’t Is er fijn warm. En de thee is klaar.”

„Krijg ik ook een koekje?” bedelt Petertje.

„Twee. Omdat het nu vakantie is.”

Moeder lacht en Peetje lacht ook.

„Miauw, miauw,” klinkt het plotseling.

Poes komt uit haar mandje. Ze rekt zich uit. En ze springt handig op Peetjes schoot.

„Poetie, beste brave poes. Kom maar bij het baasje, hoor.”

Petertje aait het zwarte, zachte velletje. Hij geeft bijna de helft van de koekjes aan zijn poesje.

„Spurr, spurr,” spint Poetie. Ze knipoogt tevreden naar de vlammetjes in de haard.

„Peet,” zegt moeder. „We krijgen een gast. Meneer Bos heeft gevraagd of hij een maand bij ons mag komen wonen.”

Peetjes mond zakt langzaam open. Bij ons? Waarom? denkt hij verwonderd.

„Meneer Bos moet een maand hier werken,” gaat moeder verder. „En hij is liever niet in een hotel.”

„O.”

Peetje weet niet of hij het leuk moet vinden of niet.

Maar moeder is nog niet klaar.

„En nu moet jij verhuizen, Peetje.”

„Ik?” vraagt Petertje verbaasd. „Waarom? Waarheen?”

„Naar het kleine kamertje. Meneer Bos krijgt jouw kamer zolang.”

Petertje trekt een lip. Hij vindt zijn eigen kamer juist zo fijn. Uit die kamer kijk je in de tuin. In de achtertuin staan veel bomen. Die ruisen altijd zo gezellig. ’t Is net alsof je de zee hoort. Zijn kamer is ook zo heerlijk groot. Je kunt er kopje-duikelen; en met Woutje, zijn vriendje, allerlei prettige spel-

letjes spelen. Zelfs met de grote trein. En nu moet die vreemde meneer zijn kamer hebben.

Ba, denkt Peetje. Ik vind dat kleine kamertje naar. Een beetje boos kijkt hij moeder aan.

„Niet zo boos kijken,” vermaant moeder. „Is je thee op? Help me dan maar even. Je speelgoedkast moet leeg.”

Moeder staat op.

Peetje bromt hardop: „Ik vind het niks leuk.”

Moeder strijkt hem even over zijn blonde bol.

„Je moet een grote jongen zijn, Peet. We helpen meneer Bos ermee. Heus. Het is in een hotel veel te druk voor hem.”

Peetje zegt niets. Boven zijn neus is een diepe rimpel.

2. Peetje moppert

Langzaam loopt Petertje achter moeder de trap op. En zwijgend helpt hij met het leegmaken van zijn kast. In het kleine kamertje is een brede plank gemaakt. Daar stapelt hij zijn speelgoed en zijn boeken op. Eerst maar de boeken. Nu zijn trein. Dan de twaalf dinkey-toys, de grote en de kleine bal, zijn fluit en zijn knikkers.

Intussen legt moeder nieuw, wit kastpapier op de planken in de grote kamer. Op het tafeltje komt een schoon kleedje. Het bed is al gereedgemaakt.

„Ziezo, dat is weer gebeurd. Je hebt me flink geholpen, Peet.” Anders vindt Petertje het altijd fijn, wanneer moeder hem prijst. Maar nu wordt hij er niet blij van.

Ik wou dat meneer Bos maar in zijn eigen huis bleef, moppert hij, zonder zijn mond open te doen. Want nu heeft moeder natuurlijk helemaal geen tijd om met me uit te gaan. Nu moet moeder natuurlijk altijd werken.

Landerig loopt Peetje de tuin in. Hij schopt tegen een struik. Hij raapt een denneappel op en gooit hem door de lucht. Hij gluurt eens in de tuin van de burens. De oude meneer Wiersma harkt de afgevallen bladeren bij elkaar. Anders helpt Peetje

meneer Wiersma vaak. Maar nu heeft hij daar helemaal geen zin in.

Wat zal ik gaan doen? Hij kijkt de tuin rond. Overal liggen bladeren. Op het grasveld, tussen de planten. De tuin ziet er niet netjes uit. Opharken die bladeren? Nee hoor, ik doe het niet, denkt Petertje.

Naar Woutje gaan? Woutje heeft weer een nieuwe vis in zijn aquarium gekregen. Zal ik even gaan kijken? Och, wat kan mij die vis ook schelen.

Het hekje klapt open. Daar is vader.

Moeder staat bij de keukendeur.

„Kom je eten, Peetje? We gaan dadelijk aan tafel.”

Petertje slentert door de tuin en wast heel langzaam zijn handen. Hij heeft helemaal geen zin in eten. Hij heeft nergens zin in.

Op het aanrecht staat het rode bakje van poes. Peet vult het met de vis die moeder al klaar heeft gezet.

„Miauw,” klinkt het. Er strijkt iets langs zijn benen. Een zacht kopje wrijft tegen zijn kousen.

Op Poetie is Peetje nooit boos. Hij houdt zoveel van zijn poesje. Petertje heeft, jammer genoeg, geen broertjes of zusjes. Nu is Poetie zo'n beetje een broertje van hem.

Vlug zet hij het bakje met het lekkere eten op de grond. En tevreden kijkt hij toe hoe Poetie gretig gaat eten.

„Kom je, Peet?” klinkt moeders stem uit de gang.

Peetje veegt zijn handen af aan de handdoek. Dan gaat hij de gang door en komt de kamer binnen.

3. Wat Petertje krijgt

„Zo jongen,” zegt vader vrolijk. „Wat hoor ik, heb je al weer vakantie?”

Peetje knikt. „Ja vader.”

„Mooi. Laat me je rapport maar eens zien, Peter Brouwer,” zegt vader gewichtig. En hij pakt zijn leesbril.

„Ha-ha,” lacht Petertje. „Ik heb niet eens een rapport. Dat krijg ik toch niet met de herfstvakantie!”

„Och nee, wat ben ik nu dom,” zegt vader. Zijn ogen lachen. „Ik dacht dat bij een vakantie altijd een rapport hoorde. Maar dat is niet zo. Dus . . . geen rapport. Maar wel . . .” vader pakt zijn portemonnee, „maar wel . . . een gulden. Alsjeblieft, jon-geheer Peter, een gulden voor jou omdat je vakantie hebt.”

Petertje krijgt een kleur van plezier. Een gulden. Zo maar een gulden. Omdat hij vakantie heeft.

Met glinsterende ogen kijkt hij vader aan.

„Dat hebben we toch vroeger eens afgesproken, niet jongen? Voor iedere vakantie één gulden. Of hebben we tien gulden afgesproken?”

„Ja vader, tien,” roept Peetje schaterend.

Vader lacht ook hardop. Trots laat Peetje de blinkende zilveren gulden aan zijn moeder zien. Dan zegt hij: „Dank u wel, vader.”

Moeder glimlacht. „Ik krijg nooit zo maar een gulden,” zegt ze.

„Als jij vakantie hebt, krijg je er ook één,” belooft vader.

Nu lachen ze alle drie. De boze bui van Petertje is weg. Hij denkt niet eens meer aan meneer Bos.

Moeder schept de aardappels op. Het wordt een vrolijke maaltijd.

Als vader uit de bijbel heeft gelezen en heeft gedankt, helpt Peetje moeder met het wegbrengen van de schalen en de borden.

Moeder zegt: „Zo’n grote jongen als jij toch al wordt!”

En nu is Peetje wel blij dat moeder hem priist. Hij zegt zo maar: „Ik vind het niks erg, mam, van mijn kamer. ’t Is immers toch maar voor een maandje. En een maandje is zó om, hè moeder?”

Moeder knikt. „Je moet maar heel vriendelijk zijn voor meneer Bos. Hij is lang ziek geweest.”

Ja, dat wil Peetje wel.

Met Poetie gaat hij spelen in de brede gang. Als een wilde springt poes achter de rode bal aan. Peetje schatert van de lach.

En als hij het touwtje met de twee houten klosjes door de gang trekt, wordt het poesje helemaal dol. Maar de grote groene ogen van Poetie lachen nooit. Die kijken altijd ernstig. En toch speelt ze zo leuk.

Als Peetje die groene ogen ziet, zegt hij: „Lach dan, poes. Toe, lach dan eens.”

„Miauw,” zegt Poetie. „Lachen, nee, dat kan ik niet. Doe jij dat maar baasje.”

’s Avonds in bed kijkt Peetje naar de speelgoedplank. Waar zal ik morgen mee gaan spelen? soest hij. Met de trein? O nee, dat kan hier niet. Het kamertje is veel te klein. En beneden, in de huiskamer, mag het niet. Dan maar met de dinkey-toys. Of . . . ik kan ook wel gaan lezen. Peetje zucht even. Hij speelt veel liever met zijn grote trein.

De trap kraakt. Moeder komt de kamer binnen. Ze dekt Peetje toe en geeft hem een nachtzoen.

„Niet je gebedje vergeten, jongen.”

„Nee mam.”

„Welterusten Peetje.”

„Nacht moeder.”

4. Bij de bushalte

„Peetje,” zegt moeder de volgende dag, „jij moet meneer Bos even afhalen. Meneer Bos komt met de bus van halftwaalf. Ik kan beslist niet gaan.”

„Ik ken meneer Bos niet,” zegt Petertje.

„Luister dan even goed. Meneer Bos is groot. Hij heeft een bril op. En hij draagt een koffer.”

„Groot,” herhaalt Petertje. „Met een bril. En een koffer.”

Moeder knikt.

„Neem de trekkar mee. Dan kan daar de koffer in. En hier is een snoepje.”

„Dank u wel, mam. Mag Poetie mee?”

Moeder denkt even na.

„Als je er voor zorgt dat ze niet uit de kar springt, dan mag het,” antwoordt moeder.

Nee, Peetje zal wel oppassen dat Poetie niet wegloopt.

Met poes in de kar draaft Peetje de tuin door de laan in. Naar de bushalte op de hoek van de drukke weg.

De bus is er nog niet. Petertje kijkt naar de auto's die voorbij-snorren. Dat is een Volkswagen. En dat een Ford Consul. En dat een Citroën. Peetje kent veel auto's. Hard gaan ze allemaal.

Er komt ook een scooter aan. Nou, die rijdt ook niet langzaam! Sjonge, jonge, wat gaat die scooter vlug.

„Ha, die Peet,” klinkt het plotseling.

„Woutje,” roept Petertje.

„Ga je mee spelen?” vraagt Woutje.

Peet schudt zijn hoofd.

„Straks,” belooft hij. „Ik moet iemand van de bus halen,” vertelt hij gewichtig. „Iemand met een koffer.”

„Je grootvader?” vraagt Woutje nieuwsgierig.

„Ha-ha. Nee hoor, een meneer.”

„Je grootvader is toch ook een meneer,” lacht Woutje.

Er komt een fiets aan. Het is de fiets van het grote broertje van Woutje. Henk zegt: „Ga je mee naar het dorp, Wout? Je mag achterop.”

Woutje springt op de bagagedrager. „Tot straks,” roept hij.

Peetje knikt en kijkt de fiets na. Henk is sterk, denkt Peetje.

Wat rijdt hij hard. Bijna zo hard als een auto.

Nu staat Petertje weer alleen. Zo nu en dan kijkt hij naar zijn poes. Ze ligt stil in een hoekje van de kar. Haar ogen kijken nieuwsgierig rond. Maar ook een beetje bang. Poetie wordt onrustig van al die drukte om haar heen.

„Vind je 't wel gezellig hier, poes?” vraagt Petertje.

„Miauw,” zegt Poetie. „Ik vind het hier zo druk. En 't is hier ook erg koud. Ga maar gauw naar de warme kachel, baasje.”

Ha, daar ziet Peetje de bus. De grote groene autobus. Hij rijdt vlug naar de halte. En dan staat hij knarsend stil.

Peetje staat rechtop. Zijn ogen kijken gespannen naar de uitgang. Nu moet hij opletten.

Groot, met een bril op, en een koffer, zegt hij nog even vlug in zich zelf.

5. „Wat moet jij met mijn koffer, zeg?”

Als de bus helemaal stilstaat gaan de deuren open. Er stapt een dame uit. En een meisje. Daarachter meneer Wiersma.

„Dag Peetje,” groet meneer Wiersma vriendelijk.

„Dag meneer,” zegt Petertje.

Nu stapt er een kleine jongen uit. Achter hem een dikke dame. En dan . . . ja hoor . . . Peet ziet een bruine koffer. Dan kijkt hij vlug naar het gezicht van degene die de koffer draagt. 't Is een meneer. En hij heeft een bril op. 't Is meneer Bos, weet Petertje.

De heer zet de koffer op de grond. Hij draait zich om en vraagt iets aan de chauffeur.

Peetje pakt alvast de koffer op. Gelukkig, hij is niet zwaar. Ziezo, die staat stevig in de kar. En dan loopt Peet alvast de richting van zijn huis op.

„Hé,” klinkt het plotseling achter hem. „Hé, jongen, wat moet jij met mijn koffer?”

Een nijdig gezicht kijkt Peetje aan. Achter de bril fonkelen boze ogen.

En nog eens zegt de boze stem: „Wou jij er met mijn koffer vandoor gaan, zeg? Wat mankeert jou, kwajongen . . .”

De boze meneer bukt zich haastig naar de trekkar om zijn koffer te pakken.

„Au,” roept hij verschrikt. „Lelijke krabbekat, hou je nagels bij je, akelig dier.”

Verschrikt staart Petertje naar de boze heer.

„Ik . . .” stottert hij, „. . . u . . . bent u dan niet meneer Bos?”

„Wat meneer Bos,” bromt de heer. „Ik ken geen meneer Bos. Loop heen met je meneer Bos.”

Met grote nijldige stappen steekt hij de brede weg over. Peetje kijkt hem verbluft na. Zijn gezicht is vuurrood. Zijn ogen zijn heel groot. Hij kijkt nog even in het rond. Niemand is er meer bij de bushalte. Er staat geen mens meer bij de paal. Dan rent Petertje, zo hard hij kan, naar huis terug. De kar schokt van rechts naar links. Van links naar rechts. Met grote, verschrikte ogen zit Poetie in die wild zwaaiende kar. „Miauw,” klaagt ze angstig. „Miauw. Ik wou dat ik in mijn mandje lag.”

6. Meneer Bos

Opgewonden holt Peetje de keuken in. „Moeder,” begint hij al buiten de deur. Maar de keuken is leeg. Moeder is er niet. Dan stuift hij de gang door, de kamer binnen.

Op haar plaatsje bij de haard zit moeder. Bij het raam zit een meneer. Hij heeft een bril op.

„Dit is nu mijn zoon Petertje,” zegt moeder. „Geef meneer Bos maar een hand, jongen.”

„Dag Petertje,” zegt meneer Bos met een zware stem.

„U was niet . . .” hakkelt Peetje. „Bent u bij een andere halte uitgestapt?”

„Ik ben met de scooter gekomen,” vertelt meneer Bos. „Die ging met dezelfde trein mee als ik.”

„O,” zegt Petertje. Dan begint hij opeens te lachen. En hij vertelt van de boze meneer.

„Die meneer schrok natuurlijk erg toen hij zijn koffer niet meer zag staan,” zegt moeder. „Daarom was hij een beetje boos.”

„Dus jij bent voor niets naar de bus geweest,” zegt meneer Bos. „Dat is mijn schuld. Maar ik wist niet dat de scooter er al was. Dus is het niet helemaal mijn schuld.”

Nee, dat begrijpt Peetje best.

Moeder schenkt een kopje koffie in.

Petertje krijgt een beker chocola.

„Voor de schrik,” lacht moeder.

En later krijgt Poetie een bakje vol warme melk.

Ook voor de schrik.

Het is middag. Peetje heeft de nieuwe vis van Woutje gezien. Een vis met mooie kleuren. En twee donkere strepen. Een maanvis is het. Peetje houdt veel van dieren. En het aquarium van Woutje vindt hij erg mooi.

Nu werkt Peet in de tuin.

„Wat ligt er weer veel blad in,” bromt hij hardop. „Je kunt met opruimen wel aan de gang blijven.”

Eerst harkt hij de bruine beukebladeren uit het grasveldje. Hij harkt ze op een hoop. Dan neemt hij een schep en gooit de bladeren in de trekkar.

Als de kar vol is komt Poetie aansluipen. Hup, ze springt op de zachte blaadjes.

Petertje rijdt de kar naar de schuur. „Opgepast poes.” Hoepla,

daar gaan de bladeren. Poetie maakt een malle sprong. Peetje moet erom lachen.

Dan gluurt hij eens in de schuur. Naast de bromfiets van moeder staat een scooter. De scooter van meneer Bos.

„Jonge, wat een kanjer,” mompelt Peetje. „Zal die even hard kunnen rijden! Wel zo hard als een auto?”

Hij mag de scooter niet aanraken. Maar zijn neus raakt bijna het zadel aan. Zó nieuwsgierig is Peetje om te weten hoe de scooter er uitziet.

„Zo,” klinkt een stem. „Bekijk jij mijn scooter eens?”

Meneer Bos komt in de schuur. Hij heeft een leren jas aan en een dikke, wollen das om.

„Gaat u rijden?” vraagt Petertje, met zijn hoofd een beetje scheef.

„Ja. Wil je mee?”

Peetje wordt rood. Blij knikt hij van ja.

„Vraag maar aan je moeder of je mag.”

Peet vliegt de tuin door. Even later komt hij terug. Hij heeft een dik jasje aan en ook een dikke, wollen das om. Net als meneer Bos.

Moeder staat op de stoep.

„Rijdt u voorzichtig, meneer Bos?” vraagt ze.

„Maar natuurlijk, mevrouw. Hou me goed vast, Petertje.”

„Dag moeder,” roept Peetje. Zijn stem klinkt heel trots.

7. Op de scooter

Daar gaan ze. De stille laan door, de drukke weg op. Dan de weg over waar Woutje woont. Petertje rekt zich uit. Jammer, Woutje is er niet.

De scooter maakt een brommend geluid. Hij rijdt niet zo heel hard, maar 't gaat toch veel fijner dan achter op de bromfiets van moeder.

Peetje vindt het ritje heerlijk. Hij kijkt naar alle kanten. Nu zijn ze al bij het kanaal.

Meneer Bos rijdt een stille landweg op. Weer een andere landweg. Daar is een grote boerderij. De scooter rijdt langzaam het erf op.

Een hond komt aanlopen. Hij blaft hard.

„Koest maar,” vermaant meneer Bos en hij stapt op de grond.

„Goed volk, Bello, Sultan, Cora of hoe je heten mag.”

„Waf,” blaft de hond.

„O, heet je Waf. Nou, koest maar, Waf.”

Petertje lacht.

Op de boerderij woont ook Truusje. Ze is blij dat er een vriendje komt om mee te spelen. Haar broertjes en zusjes zijn uit.

„Wil je de beesten eens zien?” vraagt Truusje.

Peetje knikt hard met zijn hoofd.

„Pas op voor de olifanten en tijgers,” plaagt de boer. „En wees voorzichtig bij de leeuwen.”

De kinderen lachen. Ha-ha, olifanten . . .

„We gaan eerst naar de stal,” bedisselt Truusje.

In de stal is het warm. Het is er ook al een beetje schemerig. De koeien stampen met hun poten op de grond. Ze snuiven en rukken aan de touwen.

„Deze heet Rosa.” Truusje aait de zwarte koe. „En deze Blaarkop.”

„Dag Blaarkop,” groet Petertje. Hij aait het grote koebeest over de neus.

Ze lopen langzaam de stal door. Een beetje griezelig vindt Petertje het toch wel bij al die grote koeielijven.

Aan het eind van de stal is een hok. In dat hok zitten twee konijntjes. Een wit en een grijs. Hun neusjes gaan snuffelend op en neer. Hun kopjes draaien vlug heen en weer. Petertje kijkt verrukt naar de lieve diertjes. Hij strijkt ze over hun neusjes. En hij voert ze groene blaadjes.

„Zijn ze van jou?” vraagt hij wat jaloers.

„Nee. De grijze is van Piet. Die witte is van Jan.”

„Zijn dat je broertjes?”

Truusje knikt.

„Wij zijn met ons zessen,” vertelt ze. „Vader, moeder, Piet, Jan, ik en Riekje.”

„Wij zijn met ons drieën,” zegt Peetje vlug. „Vader, moeder en ik.”

„Heb je geen broertjes?”

„Nee.”

„Ook geen zusjes?”

Peetje schudt zijn hoofd.

„Met wie speel je dan?”

„O, met mijn trein en dinkey-toys en met Poetie mijn poes en Woutje,” somt Peetje vlug op.

Maar Truusje luistert al niet meer. Ze huppelt de stal uit. En ze roept: „Nu gaan we naar Bles.”

8. Bles

Bles is het paard van de boer. Op zijn hoofd en neusrug zit een witte vlek. Daarom heet hij Bles.

Bles is een lief en vertrouwd dier. Truusje aait hem over zijn kop. Peetje staat een beetje op een afstand te kijken. Bles is wel erg groot, vindt hij.

„Ik ga klontjes halen,” roept Truusje. Haar klompjes kleppen over het erf.

Daar komt ze al weer terug.

„Alsjeblieft. Dit klontje is voor jou.”

„Om op te eten?” vraagt Peetje.

„Ha-ha. Natuurlijk niet. Je moet het aan Bles geven. Kijk. Zó moet je doen.”

Truusje houdt haar hand voor de bek van Bles. Op haar vlakke hand ligt het klontje.

Hap. Weg is het klontje.

„Nu jij,” zegt Truusje.

Peetje vindt het griezelig. Maar dat zegt hij niet. Wat Truusje kan, kan hij ook. Natuurlijk zeg! Stel je voor . . .

Maar als de zachte paardelippen zijn hand aanraken, laat hij van schrik het klontje vallen. En gauw doet hij een stap achteruit.

„Je durft niet.” Truusje lacht hem uit.
Nu geeft zij het klontje aan Bles. En ze spot nog eens: „Jij bent bang. Jij durft niet.”
Daar komt de boer aan. Meneer Bos loopt naast hem.
„Zo Bles, jongen,” zegt meneer Bos. „Word jij weer eens verwend?” Hij heeft wel gezien dat Truusje een paar klontjes kreeg om aan het paard te mogen geven.
„’t Is een best paard,” zegt de boer tevreden. „Een echt trekpaard. Kijk eens wat een brede borst. En wat een sterke rug.”
„Hij heeft ook mooie oren,” vindt meneer Bos. „Lang en smal. En ze staan goed rechtop.”
„Als ze plat op het hoofd liggen, is het paard bang of boos, is ’t niet, Bles?”
De boer streelt hem eens. Met zijn grote ogen kijkt Bles zijn baas aan. Dan begint hij plotseling hard te hinniken.
Peetje wordt rood van de schrik. Hij springt achteruit. Wat moeten de anderen daarom lachen.
„Wil jij een paar knolletjes hebben voor de schrik?” vraagt lachend de boer.
Ze lopen het erf over naar een veldje. Daar liggen de witte

knolletjes op de zwarte aarde. De boer neemt zijn zakmes en schilt er één voor Peetje.

„Lekker,” zegt Petertje.

Dan krijgt hij er nog een paar.

„We geven de knollen aan de beesten,” vertelt de boer. „Maar soms eten we ze zelf. Dan maakt moeder de vrouw er stamp-pot van.”

Truusje trekt haar neus op. Rauwe knolletjes vindt ze lekker. Maar van gekookte houdt ze niet erg.

9. 's Avonds

Ze zitten aan tafel: vader, moeder, meneer Bos en Petertje.

„Vond je het een leuke middag?” vraagt meneer Bos, terwijl hij het servet over zijn knieën legt.

„Ja meneer. Fijn.”

„Morgen moet ik er weer op uit. Naar boerderijen die verder weg liggen. Daar ben ik de hele dag mee kwijt,” deelt meneer Bos mee.

„Mag ik mee?” vraagt Peetje haastig.

En dan schrikt hij, want vader kijkt hem zó aan en moeder schudt even haar hoofd. Alsof ze zeggen wil: Dat mag je niet vragen.”

Peetje krijgt een kleur.

Maar meneer Bos lacht en plagend vraagt hij:

„Wil je weer suikerklontjes aan de paarden geven?”

Nu kijkt Peetje verlegen voor zich. Heeft meneer Bos gezien dat hij bang was voor Bles? Of heeft Truusje dat verteld?

Truusje is een naar kind, denkt Peetje boos.

„Je mag best weer mee, Peet. Maar ik weet natuurlijk niet of er overal kinderen zijn met wie je kunt spelen.”

„O, dat geeft niet,” haast Peetje zich te zeggen met zijn mond nog vol. „Dat geeft helemaal niet. Ik kan best alleen spelen. Best.”

„Jongen,” zegt moeder zacht, „eet eerst je mond leeg voor je praat.”

Peetje wordt rood.

„Ik weet wat,” zegt meneer Bos na een poosje. „Neem maar een vriendje mee. Er kunnen gemakkelijk twee van die knaapjes bij me achterop zitten. Vindt u dat goed?”

Vader en moeder knikken van ja.

Moeder zegt: „Je mag straks Woutje opbellen. En dan ga je gauw slapen.”

Nu eet Peetje vlug zijn bord leeg. Dan mag hij vader de bijbel aanreiken.

Vader leest langzaam een gedeelte. Peetje luistert heel goed. Want van Goliath en David heeft de juffrouw op school pas verteld.

„Belt u even, vader?”

Peet staat bij de telefoon.

„Je mag het zelf doen.” Vader steekt een sigaar op.

„Ik kan het best,” zegt Peetje en hij kijkt schuin naar meneer Bos die een sigaret opsteekt.

„Welk nummer is het, vader?”

„Drie-vijf-één-acht,” antwoordt vader.

Petertje draait heel langzaam het nummer van Woutjes huis.

„Drie-vijf-een-acht,” zegt hij hardop.

Hij staat doodstil, met de zwarte hoorn vlak aan zijn oor.

„O Woutje, je mag morgen mee. Naar de boerderijen. Op de scooter,” roept hij in de hoorn. „Vraag gauw of je mag.”

Dan hoort hij iemand lachen.

„Wie ben jij? . . . vraagt een zware stem.

„Petertje Brouwer,” zegt Peetje verlegen.

Nu hoort hij plotseling de stem van zijn vriendje.

„Ik mag. Hoi. Hoe laat moet ik bij je komen?”

Peetje kijkt vragend meneer Bos aan.

„Hoe laat . . . moet . . . morgen?”

„Zeg maar: om tien uur.”

„Om tien uur,” gilt Peetje in de hoorn.

En dan legt hij hem weer op de haak.

„En nu naar je mandje,” zegt moeder, die juist binnenkomt.
„Zeg maar welterusten.”

„Weet u wat ik wou, mam?”

Peetje ligt in bed. Moeder heeft juist de gordijnen dichtgetrokken.

„Nee. Wat wou je dan?”

„Ik wou zo graag een konijntje hebben,” wenst Petertje. „Ik vind ze zo lief.”

Moeder zwijgt een poosje.

„Je zou ervoor kunnen sparen,” zegt ze. „Je hebt al een gulden.”

„Zijn konijnen erg duur?” informeert Peetje. Erg veel zin in sparen heeft hij niet.

„Ik zal het eens vragen,” belooft moeder. „Aan de groenteman. Of maandag op de markt. Welterusten Peetje. Heb je al gebeden?”

„Ja moeder.”

„Ga dan maar rustig slapen,” zegt moeder. En ze sluit zacht de kamerdeur.

10. Van een hertje

Peetje wordt wakker van een zonnestraal die op zijn gezicht schijnt. Hij kijkt eens naar de lucht. De lucht is blauw.

Wat is er ook alweer voor prettigs? soest Peetje. O ja... Ik heb vakantie. En we gaan uit op de scooter. En Woutje mag mee.

Ineens is Petertje klaar wakker. Hij springt zijn bed uit.

’t Is stil in huis. Hij hoort geen enkel geluid.

Ben ik te laat? denkt Peetje angstig. Is meneer Bos al weg?

Hij loopt de trap af en gluurt eens om het hoekje van de kamerdeur. Vreemd is dat. Er is niemand in de huiskamer. En ook niet in de zitkamer.

Peet kijkt op de klok. En dan ziet hij dat het pas zeven uur is. Zeven uur!

Hij loopt gauw de trap weer op.
Juist komt moeder uit de slaapkamer.
„Wat doe je, Peet? Ben je niet goed?” vraagt moeder verschrikt.
„Het is . . . ik was . . .” fluistert Petertje.
Moeder lacht zacht. „Was je bang dat je te laat zou zijn, Peetje-baas? Heb je je al gewassen? Kleed je dan maar gauw aan. Dan gaan wij gezellig een kopje thee drinken.”
„Krijg ik ook een beschuit?” vraagt Peetje.
„Ja; en met veel suiker,” belooft moeder.

Later op de morgen, rijdt de scooter door een bos. Heel langzaam gaat het. Want het paadje is maar smal.
De wind waait door de toppen van de bomen die al kaal worden. Hij wil zeker de laatste blaadjes er ook afrukken.
Het ruikt heerlijk in het bos. Zo kruidig.
Peetje haalt zijn neus eens op. En Woutje, die achter hem zit, doet het ook.
Aan het einde van het bospaadje staat een boerderij.
De scooter staat stil. En de beide jongens stappen af.
„Zijn jullie stijf van het zitten?” De ogen van meneer Bos lachen als hij het vraagt.
„Helemaal niet,” zegt Woutje en hij draaft naar de pomp op het erf.
„Even drinken,” zegt Peetje en hij draaft zijn vriendje achterna.
Uit de schuur komt de boer. Aan een touw heeft hij . . .
„Wout,” roept Peetje verrukt, „een hertje . . .”
Meneer Bos geeft de boer een hand. Hij kijkt ook naar het mooie, sierlijke diertje.
„Is dat van u?” vraagt Peetje verbaasd.
De boer knikt.
„Ja,” zegt hij, „dat is een heel verhaal, met dat hertje. Van 't voorjaar liep ik eens in het bos. Op een heel stille plaats zag ik iets bewegen. Ik dacht dat het een haas was. Of een konijn. Maar toen ik voorzichtig dichterbij kwam, zag ik een reekalfje. Het jonge diertje had zich plat tegen de grond gedrukt. Het

zwarte neusje was vochtig en de grote ogen keken zo treurig. Ik begreep dat het diertje halfdood was van de honger. Dus nam ik het in mijn armen en liep er mee naar de boerderij. En hier hebben wij het opgekweekt met melk en zo.”

„Zou de moeder het vergeten zijn?” vraagt meneer Bos.

„Ik denk,” antwoordt de boer, „dat een paar wandelaars het diertje ’s morgens, of de dag ervoor, hebben geaaid en het een poosje in hun armen genomen hebben. En in de schemering toen de moeder kwam om het jong te voeden, zal de ree die vreemde lucht aan haar kind geroken hebben. Dan verandert haar liefde in schrik en haat en ze springt weg om niet meer naar die plaats terug te keren. Ze is bang voor mensenlucht. Als ik er niet langs gelopen had, was het diertje van honger gestorven.”

De boer streelt het mooie, glanzende bruine vel.

De beide jongens hebben met open mond geluisterd.

Ik wou dat ik een hertje had, denkt Peetje. Een hertje is nog veel mooier dan een konijntje. Maar een hertje krijg ik natuurlijk nooit.

„Kom, we gaan eens naar binnen,” zegt de boer. „Willen jullie wel een appel, jongens?”

Nou, of de jongens trek in een appel hebben. „Alstublieft,” zeggen ze tegelijk.

Ze krijgen ieder een dikke.

„Wat een knoert,” bewondert Woutje.

Van de boerin krijgen ze ook nog een beker melk.

Dan mogen ze het hertje eten geven. Wout draagt een mandje met broodkorstjes. Petertje heeft een dikke wortel.

11. Wat een schrik

Bij het hertje staan twee kinderen te kijken. 't Zijn Gerrit en Geertje. Ze logeren bij grootvader en grootmoeder op de boerderij.

„Hij heet Tommie,” zegt Gerrit. En hij wijst naar het hertje.

„Tommie,” roepen de jongens. „Tommie, kom dan.”

„Hier is lekker eten voor je,” zegt Woutje.

En Peetje roept: „Kijk eens, wat een grote wortel ik voor je heb.”

Langzaam komt Tommie dichterbij. Zijn grote ogen kijken eens naar het brood. Zijn lange, fijne pootjes gaan sierlijk op en neer.

„Hebben jullie ook een hertje?” vraagt Peet aan de twee kinderen.

Gerrit lacht. „Wij wonen in een gewoon huis. In een straat.”

„O.”

„Gaan we spelen?” vraagt Woutje, als hij de stukjes brood neergestrooid heeft.

„Ja, spelen,” roept Petertje, die ziet dat het hertje zijn wortel niet eens aanraakt.

„Wat?” vraagt Geertje. Ze huppelt heen en weer van plezier. Haar blonde paardestaartje danst op en neer. „Wat doen we?” Ze staan in een kring bij elkaar.

Gerrit is de oudste. Hij zegt plotseling: „Zullen we gaan schieten? Met pijl en boog?”

„Ja, schieten,” roepen de jongens.

Geertje trekt een lip.

„Wat heb je dáár nou aan,” zegt ze teleurgesteld.

Maar de jongens luisteren niet naar haar.

Gerrit vliegt het huis in. Even later is hij alweer terug. Hij draagt een grote boog en hij heeft een pijl in zijn andere hand.

„We mogen niet op het erf schieten,” zegt hij. „Van grootvader niet. We gaan naar het bos.”

Ze draven het erf af. Geertje draaft toch maar met de jongens mee.

Nu komen ze in het bos. Het is er stil.

Om beurten mogen de jongens schieten.

„Niet op vogels,” commandeert Gerrit. „Dat mag niet.”

„Natuurlijk niet,” zegt Petertje. „Schieten op vogels? Verbeeld je!”

„Wie het verst de pijl weg kan schieten, heeft één punt,” roept Gerrit. „Wie de meeste punten heeft, heeft het gewonnen.”

Ja, ja, dat is leuk.

Petertje doet verschrikkelijk zijn best. Rrrt, weg vliegt zijn pijl. O, helemaal tot aan een grote beuk. Hij draaft weg en komt even later met de pijl terug.

„Nu jij,” zegt Gerrit tot Woutje.

Woutje spant de boog. Hij steekt één been ferm vooruit. Rrrt, snort de pijl.

„Lang niet zo ver als de mijne,” juicht Peetje.

„Nu ik,” zegt Geertje. Maar Geertje kan er niets van. Haar broertje moet erom lachen.

„’t Is geen meisjesspel,” vindt Petertje en hij kijkt uit de hoogte op Geertje neer.

„Ik kan het best,” bromt Geertje. „Nu jij, Gerrit.”

Gerrit spant langzaam zijn boog. Rrrt, vliegt de pijl. Waarheen? Gerrit draaft het pad af, maar hoe hij ook zoekt, hij vindt zijn pijl niet.

„Kom eens zoeken, jongens,” roept hij uit de verte.

Dan zoeken ze alle vier. Onder de bomen, bij de struiken,

tussen de struiken. Ze springen over een greppel. Waar is die pijl nu toch?

Tussen de dorre bladeren ritselt iets. Geertje, die heel ijverig loopt te zoeken, hoort het niet. Even is het stil. Nu ritselt het weer. En nog eens. Er schuifelt iets tussen de dorre bladeren. Even komt er een tongetje te voorschijn. Een gespleten tongetje. Dan verdwijnt het. En dan...

Met vlugge kronkelingen schiet er een dier door de bladeren. Het heeft een brede kop. En over het gladde lijf is een donkere band. Een zigzagband. Het is... een... adder. En die adder heeft in haar bek een paar vlijmscherpe tanden. Door die tan-

den loopt, als zij ermee bijt, een druppel vergift. Dat vergift doodt kleine dieren. En kan ook kinderen doden.

Het beest kronkelt al nader. En Geertje... Geertje hoort niets. Zij zoekt naar de pijl; de pijl van Gerrit.

Opeens... een schreeuw. Petertje ziet het ondie. Zijn ogen worden zo groot als ze nog nooit geweest zijn. Hij wordt vuurrood van de schrik. Zijn hart bonkt. Hij schreeuwt: „Een slang, Geertje. Een slang.”

Hij trekt Geertje aan haar jurkje en vliegt met haar het bos door, de greppel over, het pad op.

Gerrit komt aandraven.

„Ik heb 'em,” roept hij blij. „Ik heb de pijl gevonden, jongens.”

Petertje stottert: „Een slang. Er was... een slang.”

„Een slang?” Gerrit kijkt ongelovig.

En Woutje, die aan komt hollen, wordt bleek. Hij kijkt schichtig om zich heen.

„Waar heb je die slang dan gezien?” vraagt Gerrit.

„Daar.” Peetje beeft en bibbert. Hij wijst in de richting van de greppel . . .

„’k Ga kijken,” zegt Gerrit. „Blijven jullie maar hier.”

Hij springt de greppel over en zoekt . . . en kijkt. En dan . . . als hij denkt dat Petertje gedroomd heeft, ziet hij plotseling, vlakbij, iets wegschieten. In de stralen van de zon is duidelijk een zwarte zigzagband te zien.

Gerrit vliegt van schrik weg. Zo hard hij maar kan.

Opgewonden vertellen de kinderen wat ze in het bos gezien hebben.

Grootmoeder trekt Geertje naar zich toe.

„Kind,” zegt ze, hevig geschrokken, „als dat beest je toch eens gebeten had.” Grootmoeder moet eens hard haar neus snuiten.

De boer zegt verwonderd: „Een adder in de herfst? Dat vind ik vreemd. Ze zitten dan meestal in een holletje onder de grond. En daar wachten ze stijf en slapend op het warme voorjaarszonnetje.”

„Zag je duidelijk die zwarte band op haar rug?” vraagt meneer Bos.

Gerrit en Petertje knikken om het hardst.

„Ja meneer.”

„Dan was het een adder,” zegt meneer Bos beslist. „Misschien was zij in de war. Zij dacht zeker dat het voorjaar was.”

„Jullie mogen daar niet meer spelen,” waarschuwt de boer.

„Ga maar op het erf. Een adder heeft giftanden.”

De boerin geeft de kinderen een balletje. „Voor de schrik,” zegt ze.

Geertje krijgt twee balletjes.

De boer plaagt: „Neem er zelf ook maar één, vrouw. Je ziet nog spierwit.”

„Ik blijf thuis,” zegt Geertje. En ze gaat met haar pop spelen.

Daar komt meneer Bos aan.

„Jongens,” zegt hij, „we gaan weg. Groet je vriendjes maar.”

„Nu al?” zegt Gerrit teleurgesteld.

„Wat jammer, meneer. We spelen juist zo fijn.”

„Waar gaan jullie nu naar toe?” vraagt Geertje nieuwsgierig.

„Naar een andere boerderij.” Petertje kijkt gewichtig.

Ze aaien nog even Tommie, het mooie hertje met de grote ogen.

Dan ziet Peet een paar konijntjes rondhippen in het gras. Hup, hup, doen de konijntjes. Peetje bukt zich en probeert de vlugge springers te strelen. Maar het lukt hem niet. Hup, hup, gaat het en weg zijn ze weer.

Peet draaft naar de scooter. Als die de weg op rijdt zwaaien de beide jongens naar Gerrit en zijn zusje. Net zo lang tot ze die twee niet meer zien.

En dan gaan ze . . . weer naar een boerderij? Nee hoor. Ze stoppen bij een hotel. En ze mogen kiezen wat ze willen drinken. De boterhammenzakjes leggen ze op het tafeltje.

„Ik Coca, alstublieft,” zegt Petertje en hij glundert.

„Koffie,” bestelt Woutje, op een grotemensentoon.

„Met room of slagroom, meneer?” vraagt de ober.

„Met slagroom,” kiest Woutje.

„Ik weet iets beters,” lacht meneer Bos. „Je neemt bij je brood melk of limonade. En straks krijgen jullie nog iets. Iets met „slagroom”.”

Dan wordt het even stil bij het tafeltje. Ze vouwen hun handen en sluiten hun ogen.

De jongens eten nu vlug de boterhammen op.

Meneer Bos wenkt de ober. Op een groot blad liggen . . . taartpunten. Mèt slagroom en vrolijk gekleurde vruchtjes.

„Mag ik kiezen, meneer?” vraagt Peetje.

„Ja hoor. Neem maar een grote. Jij ook, Woutje.”

12. Van Witpluim en een Vlaamse reus

Het is avond. Meneer Bos zit in de grote kamer, boven, te schrijven. En Peetje leest. Hij heeft van vader een boek gekregen. Een groot, dik dierenboek met mooie platen en spannende verhalen. Hij leest over Pluim, het duinkonijntje.

„Pluimpje woonde in een hol in één van de duinen. Dat duin was beplant met taai gras. Helm heette dat gras. Pluimpje knabbelde graag aan die helm. En ook aan de denneboompjes waarmee het duin begroeid was.

Op zekere avond verliet ze weer haar holletje. Vrolijk hipte ze naar een denneboompje en gretig at ze van het lekkere groen. Het was al donker en het was heel stil.

Maar . . . wat was dat? Plotseling scheen er een fel licht. Een licht zo verblindend, dat Pluimpje stijf zat van de schrik. Ze kon niet weglopen. Nee, ze kon zich zelfs niet eens meer verroeren. Het felle licht kwam al dicht- en dichterbij.

Toen klonk er plotseling een harde knal. Opeens voelde het konijntje ergens een vreselijke pijn. Toch sprong het nog op en vluchtte weg, naar het veilige hol terug.

Och, arm Pluimpje. Toen ze uitgeput in haar holletje kwam, viel ze neer. En daar stierf ze door het schot van de stroper.” Peetje vindt het een droevig verhaal. Hij slaat vlug een bladzij om.

Wat een mooie plaat ziet hij nu. Twee konijnen staan erop afgebeeld. „Vlaamse reuzen” staat eronder.

Sjonge, denkt Peetje, wat zijn dat een kanjers van beesten. Als ik die twee eens had. Wat zou een Vlaamse reus wel kosten? Ik heb maar één gulden. In mijn spaarpot zit niets meer, geen cent. Alles heb ik gebruikt voor het cadeautje voor moeders verjaardag, voor de bloemetjesteepot. Zou één gulden wel genoeg zijn voor een Vlaamse reus?

Petertje kijkt op.

„Vader,” vraagt hij, „wat kost een Vlaamse reus?”

Vader leest de krant. Hij hoort maar half wat Peetje vraagt.

„Een feestneus?” mompelt vader. „Dat weet ik niet. Wat moet jij met een feestneus?”

Petertje proest het uit. „Ha-ha. Een feestneus . . . Een Vlaamse reus, vader.”

„O, een Vlaamse reus.” Vader lacht nu ook. „Dat weet ik echt niet, jongen.”

Moeder zegt: „De groenteman heeft dit jaar geen konijnen. Maar maandag gaan we naar de markt, Peet. Jij mag mee. Maandag heb je nog vrij.”

Fijn, denkt Peetje. En hij bladert weer verder.

Als hij het plaatje tegenkomt waarop een hert staat, moet hij nog even het verhaal van Tommie vertellen.

Nu legt vader de krant neer en luistert aandachtig naar Petertjes verhaal.

„Gelukkig dat de boer het bijna stervende diertje gevonden heeft,” vindt vader. „De moeder beschouwt mensenlucht als gevaarlijk. En daarom durfde ze toen haar jong niet meer verzorgen. Jij beleeft maar heel wat in je vakantie. Eerst zie je een mooi hertje. En dan is er het avontuur met een adder. Gelukkig dat je niet gebeten bent.”

Moeder knikt dankbaar. Wat was ze geschrokken van Peetjes slangenverhaal.

„Morgen mag ik weer mee,” zegt Petertje. Zijn ogen tintelen van plezier. „Alleen ’s middags. Woutje kan niet; hij gaat naar zijn oma. Met de bus.”

„Je hebt een fijne vakantie,” vindt moeder.

Dat vindt Peetje ook.

13. In de keuken

Het is zaterdagmorgen.

Petertje staat zijn schoenen te poetsen. Eerst insmeren. Dan flink uitpoetsen. Morgen is het zondag. Zijn schoenen moeten mooi glimmen.

Moeder maakt alvast het eten klaar. Ook voor morgen. De zondag is een rustdag, denkt moeder. Ze kookt ’s zaterdags altijd voor twee dagen.

De zon schijnt door het keukenraam. Moeder wordt zo blij van die vrolijke herfstzon. Ze gaat zo maar zingen.

„God heb ik lief, want die getrouwe Heer
Hooft mijne stem, mijn smekingen, mijn klagen,
Hij neigt zijn oor, 'k roep tot Hem al mijn dagen,
Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer.”

Peetje heeft het psalmvers op school geleerd. Hij broemt het zachtjes mee. Peet kan niet hoog zingen.

Als het versje uit is, zegt moeder: „Geef jij nu eens een vers op.”

Petertje moet even denken. Moeder giet intussen de bruine pudding in de vorm. Zingen en werken gaat best samen vindt moeder.

„Jezus, ga ons voor,” zegt Petertje. „Kent u dat, mam?”

Moeder knikt. „Natuurlijk, dat heb ik vroeger ook op school geleerd.”

En moeder begint al:

„Jezus, ga ons voor
Op het levensspoor;
Doe ons als getrouwe leden
Volgen U op al uw schreden.”

„Nog één,” zegt Peetje als het lied uit is. „Nu moet u kiezen. U bent weer aan de beurt.”

Moeder kijkt nog eens naar buiten. De lucht is zo diepblauw en de zon schijnt zo vrolijk. Moeder ziet juist hoe een late herfststroos staat te glanzen in de stralen van de najaarszon. En dan zingt ze een versje dat Petertje niet heeft geleerd. Maar hij vindt het wel heel mooi.

„Mij spreekt de blomme een tale,
Mij is het kruid beleefd,
Mij groet het altemale,
Dat God geschapen heeft!”

zingt moeder.

Rrring, gaat de bel.

„Doe even open, Peet,” zegt moeder.

Op de stoep staat een dame. 't Is juffrouw Cornelia. Zij is huishoudster bij meneer Beers. En van de oude meneer Beers heeft Petertje eens zijn poes gekregen.

„Komt u even binnen,” roept moeder uit de keuken. „Ik maak juist een kopje chocola klaar.”

„Meneer Beers is een beetje ziek,” vertelt juffrouw Cornelia.

„Hij mag de kamer niet uit van de dokter. Nu verveelt hij zich zo.”

Juffrouw Cornelia zucht.

„En ik moet vanmiddag weg. Dan is meneer Beers de hele middag alleen.”

Moeder zwijgt. Ze vindt dat heel naar voor het vriendelijke, oude heertje.

Petertje heeft met een half oor geluisterd. Zijn schoenen glimmen prachtig.

„Mooi, hè mam?” zegt hij trots.

„Prachtig,” bewondert moeder. „Zet ze maar in de kast. Jij komt morgen niet met ongepoetste schoenen in de kerk.”

Fluitend gaat Petertje naar boven. Als hij weer beneden is, vertrekt juist juffrouw Cornelia.

14. Ik doe het niet

„Peet,” zegt moeder, „kom eens hier.”

Peetje gaat naar de kamer. Hij draagt Poetie in zijn armen.

Moeder kijkt van Peet naar poes.

„Petertje,” zegt ze, „zou je vanmiddag meneer Beers gezelschap willen houden? Hij is zo alleen.”

Peetje wordt rood.

Moeder gaat verder: „Vader en ik gaan op visite. Er is iemand jarig. Vanavond kunnen we er niet heen.”

„Ik,” zegt Peetje, „ik . . . ga toch met meneer Bos naar de boerderijen?”

Moeder zwijgt.

„Op de scooter,” zegt Peetje. „Dat is afgesproken.”

„Ik vind het zo naar dat meneer Beers de hele middag alleen is,” zegt moeder. Ze doet net alsof Peetje niets heeft gezegd. Peetje kijkt moeder aan. Moeder kijkt Peetje aan.

„Zou je het erg vinden om niet met meneer Bos mee te gaan?” vraagt moeder na een poosje.

Peet trekt een lip. Hij krijgt een kleur van boosheid.

„Ik ga met meneer Bos mee,” bromt hij. „Ik ga niet naar meneer Beers.”

„Het hoeft ook niet,” zegt moeder rustig. „Ik dacht eigenlijk dat je van meneer Beers hield. En daarom vroeg ik het. Maar ik heb me zeker vergist.”

Moeder staat op. Peetje gaat voor het raam staan kijken. De bladeren van de beuken dwarrelen langzaam naar beneden. Er komt een hondje aan. Het snuffelt aan die bruine beukebladeren. Het springt tegen de gladde, groene stam op. Het blaft en kwispelt met zijn mal, kort staartje.

't Is Bobbie, het hondje van meneer Wiersma. Anders moet Peetje altijd om dat leuke diertje lachen. Maar nu lacht hij niet. Hij is boos. Boos op juffrouw Cornelia. En op meneer Beers. En . . . op moeder.

Hij wil vanmiddag weer op de scooter rijden. Hij vindt het heerlijk om met meneer Bos uit te gaan. Meneer Bos is aardig. En op een boerderij is zo veel te zien.

Meneer Beers is oud. En in die kamer is niets te zien. Helemaal niets, denkt Peet. Meneer Beers is saai. En die kamer is ook saai. Nee hoor, ik doe het niet. Ik doe het niet.

En dan ineens bedenkt hij wat. Hij draaft naar de keuken en hij roept: „Moeder, morgen ga ik naar meneer Beers.”

Maar moeder zegt dadelijk:

„Morgen hóeft het niet, Peet. Want dan is juffrouw Cornelia er weer.”

Peet gaat maar vlug de keuken uit. Wat zal ik nu gaan doen? Met Poetie spelen?

In de kamer wil hij met zijn poesje gaan spelen, maar zij heeft vandaag geen zin in een spelletje. Ze springt uit zijn

armen en kruipt in haar mandje bij de haard. Daar gaat ze be-
haaglijk liggen spinnen.

„Ba, je bent een naar beest,” bromt Peetje en hij loopt de gang
door naar de tuin.

Wat zal hij gaan doen? Op zijn step de tuin rondrijden? Zo
hard als hij kan? Nee, daar heeft hij geen zin in. De dorre
blaadjes van de struiken afplukken? Och nee, er zijn er zo veel.
De wind zal ze er wel afwaaien. De verwelkte bloemen pluk-
ken dan?

„Zo,” klinkt een stem uit de tuin van de bureu. „Ga je spelen
Peetje?”

Meneer Wiersma staat bij de heg.

Peetje schudt, een beetje verlegen, zijn blonde bol.

„Help je mij vanmiddag weer?” vraagt meneer Wiersma.

Haastig schudt Peet van nee.

„Ik ga uit. Op de scooter.”

„Jij boft maar jongen. Gisteren ben je ook al uit geweest.”

„En eergisteren ook,” vertelt Peetje trots.

„Wat een mooie vakantie heb je. Nu, dan help je me de vol-
gende week wel eens, hè?”

„Ja meneer. Natuurlijk meneer,” belooft Petertje.

Meneer Wiersma gaat zijn huis binnen. En Peet gaat lang-
zaam de bladeren bijeenharken.

15. Ik heb een grote zoon...

Poes komt na een poosje toch maar eens kijken waar haar baas-
je is. Zo nu en dan likt ze haar glanzend velletje. Ook loert ze
of er misschien nog ergens een mugje of een vliegje is.

Peet heeft een kastanje in zijn broekzak. Die rolt hij door het
gras. Nu heeft Poetie wel zin om te spelen. Ze draaft achter de
bruine, glanzende kastanje aan.

Peetje moet erom lachen. Poetie is mijn kameraadje, denkt hij
blij.

En dan, ineens, houdt hij op met harken.

Hij heeft het poesje van meneer Beers gekregen. En eens, toen Poetie door Peetjes schuld op de grote, drukke weg aangereden is, heeft meneer Beers het diertje verzorgd. En . . . het toch weer aan Peetje toevertrouwd.

„Ik hou wel van meneer Beers,” zegt Peetje zo maar hardop. En dan schrikt hij, want moeder staat naast hem. Ze moet nog even een boodschap doen en ze wil zeggen dat Peetje op het huis moet passen.

Heeft moeder gehoord wat hij zei? Schuw kijkt hij omhoog. „Maar je hebt niets voor meneer Beers over,” zegt moeder. Haar stem klinkt stroef. „Je doet liever wat je zelf graag wilt. Ik geloof niet dat je èrg veel van meneer Beers houdt.”

Peetje laat zijn hoofd hangen. Hij voelt zich erg ongelukkig. „Als je van iemand houdt, Peetje, heb je ook iets voor hem over,” zegt moeder.

Ze loopt het grasveld over.

„Ik ben dadelijk terug, hoor. Let je even op of er gebeld wordt?”

Peetje knikt. Hij kan niets zeggen. Hij denkt. Hij kijkt wéér naar zijn poesje. En dan knikt hij, heel hard. „Ik ga wèl,” mompelt Petertje.

Moeder dekt de tafel. Ze legt het leuke, gestreepte tafelkleed neer en daarop zet ze de vier gebloemde bordjes.

„Mag ik u eens helpen, mevrouw?” vraagt lachend meneer Bos.

„Nee dat hoeft niet,” antwoordt moeder. „Ik heb een gróte zoon, ziet u.” En ze knipoogt naar Petertje, die het broodmandje binnenbrengt.

Peetje wordt helemaal warm van binnen, nu moeder dat zegt. Moeder vindt het fijn dat ik naar meneer Beers ga, denkt hij blij. En ik . . . ik vind het ook fijn. Het geeft niet dat ik niet op de scooter kan rijden. Misschien mag ik nog wel eens een andere keer mee.

Meneer Bos is weggereden. Alleen. En nu loopt Peetje door de stille laan.

Opgepast, daar is de drukke weg al. Hier moet hij oversteken. Eerst kijkt Peet naar links, dan naar rechts. Ja, nu kan het. Peet steekt recht over. Zo moet het, weet hij. De rechte weg is de kortste. En dan heb je de minste kans dat een auto je aanrijdt.

Op de hoek van de laan waar meneer Beers woont, is een groentewinkel. Peet gaat voor het raam staan kijken. Er liggen grote sinaasappels achter het raam en mooie blauwe en groene druiventrossen. En rode appels. Die appels glimmen als . . . als mijn schoenen, denkt Peetje.

Er hangt een bordje in de etalage. Met grote letters staat erop: „Fruit is gezond.”

Fruit is goed voor zieke mensen, denkt Peetje wijs. Hij voelt eens in zijn zak. Er zit een portemonnee in. Zijn portemonnee . . . met de gulden van vader.

Peetje bedenkt plotseling wat.

Ja, ja, knikt hij. Dat doe ik. Dat doe ik. Wat zal meneer Beers blij zijn. Wat zal hij dat leuk vinden.

Peet doet de deur open. Ting-ting-tingeling, gaat de bel als hij de winkel binnenstapt.

Achter de toonbank staat de groenteman.

„Zo Peetje,” zegt hij vriendelijk, „heeft je moeder nog iets vergeten?”

Peetje schudt van nee.

„Drie sinaasappels,” zegt hij gewichtig en hij legt zijn gulden op de toonbank.

De groenteman zoekt drie grote sinaasappels uit en doet ze in een zak.

„Zestig cent,” zegt hij.

Peetje pakt de zak. Met de vier dubbeltjes in zijn portemonnee gaat hij vrolijk de winkel weer uit.

„Dag Peetje,” groet de groenteman.

„Dag groenteman,” groet Petertje vrolijk terug.

16. Een moeilijk spel

Meneer Beers is blij, hoor. Blij met de mooie sinaasappels. Maar vooral met het bezoek. Hij legt het fruit in de glazen schaal.

Dan kijkt hij over zijn bril Petertje aan.

„Wat zullen wij nu eens gaan doen vanmiddag, jongen?” vraagt hij. „Bokspringen samen?”

„Ha-ha,” lacht Peetje.

„Een partijtje voetballen?”

Peetje schatert.

„Nee, dat kan ook niet in de kamer.” De ogen van meneer Beers lachen.

„Geen partijtje voetballen. Maar . . . zullen we dan eens een partijtje gaan schaken?”

Schaken? Daar heeft Peet nog nooit van gehoord. Nieuwsgierig kijkt hij meneer Beers aan.

Die zet een bord op tafel. En een doosje.

Zo'n bord kent Peetje wel. Zo'n bord heeft vader ook.

„Dat is een dambord,” roept hij uit.

„Juist. Nu draai ik het om. En . . . nu is het een schaakbord. Goed kijken, Peetje, hoe het bord voor je ligt. Het veld aan je rechterhand moet wit zijn. Heb je een wit vierkantje daar?”

Peetje knikt. „Ja meneer . . . wit.”

„Mooi. En hier, in de doos, zijn de schaakstukken. Ik pak de witte. Neem jij de zwarte maar.”

Nu wordt Petertje toch wel een beetje nieuwsgierig. Wat moet hij met die vreemde stukken doen? Hoe kun je daar nu mee spelen?

„Dit zijn de pionnen,” vertelt meneer Beers. „De kleinste stukken. Die zetten we op de vakjes die op één na het dichtst bij de rand staan.”

De witte pionnen worden opgezet. Netjes naast elkaar. Iedere pion precies midden in het veld.

Peet kijkt goed.

Hij pakt de zwarte en zet ze ook op, in elk vakje één. Precies zoals meneer Beers heeft gedaan.

„Goed zo. Nu pak ik deze twee stukken, dat zijn de torens. Zie jij ze ook al?”

Ja, Peet ziet ze liggen.

Hij hoort nu dat de ene toren links en de andere rechts op het bord moet worden geplaatst. Achter de pionnen, in de hoek. Naast iedere toren komt een paard te staan.

Als meneer Beers de namen van de stukken heeft genoemd en ze alle op hun plaats staan, vertelt hij wat je ermee moet doen. Peet vindt het moeilijk. Je moet zoveel onthouden. Eerst al die namen. En dan gaat het ene stuk schuin en het andere mag alleen recht vooruit. De koning kan maar één stapje doen. Eén naar voren of naar achteren. Of op zij. En de dame mag alle kanten uit. En die paarden maken zulke rare sprongen.

De kamerdeur gaat open. Juffrouw Cornelia komt weer thuis. „Heeft u bezoek gekregen?” roept ze uit. Dat vind ik fijn. Ik ga gauw thee zetten. En Peetje, jij mag kiezen. Rode of gele limonade. Wat wil je hebben?”

Peet krijgt een glas rode limonade en een schoteltje met snoepjes.

Het is al bijna donker, wanneer hij weggaat.

„Kom je nog eens terug?” vraagt meneer Beers.

Dat wil Peetje best.

„Dan gaan we weer schaken,” zegt meneer Beers tevreden.

En dat wil Peetje ook graag.

17. Peetje is flink geweest

„Je bent een flinke jongen geweest,” prijst moeder als Peter-tje de kamer weer binnenstapt. „Je hebt vanmiddag laten zien dat je veel van meneer Beers houdt. En . . . de Here wil dat je houdt van je naaste. Je naaste is iedereen die je kent. Het was wel een beetje moeilijk voor je, Peetje-baas. Maar . . . je bènt gegaan.”

Petertje kijkt zijn moeder aan.

„Ja?” vraagt moeder.

„Ikke,” hakkelt Peetje, „maar . . . ik . . . hóud ook van de Here Jezus.”

„Dat weet ik.” Moeder bukt zich en geeft Peet een kus.

Het is even heel stil in de kamer.

„En maandag,” belooft moeder, „gaan we samen naar de markt, hoor.”

„O.” Peet wordt plotseling rood van schrik. Hij grabbelt in zijn broekzak en haalt zijn portemonnee te voorschijn. „Ik heb nog maar vier dubbeltjes.”

Met grote ogen kijkt hij moeder aan.

„Hoe komt dat?” vraagt moeder.

„Ik heb drie sinaasappels gekocht,” vertelt Peetje.

„Had je zó'n dorst?” vraagt moeder verwonderd.

Peetje schudt zijn hoofd.

„Niet voor mij, mam. Voor meneer Beers. Die is toch ziek? Ik heb helemaal niet meer aan het konijn gedacht.”

Met een ongelukkig gezicht kijkt hij naar de vier dubbeltjes.

Moeder glimlacht even. Ze strijkt Petertje over zijn bol.
„We zullen wel eens zien wat ze kosten,” zegt moeder. „Ga je handen even wassen, Peet. We gaan dadelijk eten. Vader is boven. Roep hem maar.”

„Ik hoor de scooter,” zegt Petertje, als hij vader geroepen heeft.

Hij rent de gang door, de tuin in en opent wijd de schuurdeur.

„Als ik jou toch niet had . . .” zegt meneer Bos lachend. „Dank je wel hoor.”

„Ik kan schaken, vader,” zegt Peetje plotseling aan tafel.

Vader kijkt met grote ogen. „Nee maar, dat is fijn,” roept hij uit. „Dan gaan wij straks onze schaakstukken opzoeken en een mooi partijtje spelen. Ik heb het in lange tijd niet gedaan.”

„Ik kan het nog niet helemaal,” zegt Peetje verlegen.

„Ik zal je vanavond een lesje geven,” belooft vader. „Schaken is een moeilijk spel. Maar . . . mooi.”

18. Een wandeling door het bos

Het is zondagmiddag. Moeder leest een boek, meneer Bos is uitgegaan en Peetje heeft een poos in de grote kinderbijbel zitten lezen. Nu zegt vader, die voor het raam staat en naar buiten kijkt: „Peet, ga je mee wandelen? Het is zulk prachtig weer. Heb je zin in een lange tocht? Of wil je liever schaken? Nee, Peetje wil liever met vader wandelen. Hij schiet zijn jas al aan.

„Waar gaan we heen, vader?

„Voorlopig onze neus maar achterna,” antwoordt vader opgeruimd.

In het bos snuiven ze diep de pittige herfstlucht op. Er zijn nog enkele wandelaars. Het is nu ook zo mooi buiten. De bomen hebben gele en bruine en rode kleuren. Sommige zijn al

helemaal kaal. Hun fijne takken steken scherp af tegen de blauwe lucht.

Door de struiken ritselt iets. Het is een vogel, een vogel met een kuif. Hij heeft mooie kleurtjes op zijn vleugels.

„Dat was de Vlaamse gaai,” zegt vader. „Mooi, hè Peet?”

„Ik zie hem niet meer, vader.”

Vader staat stil. Er komen nog twee gaaien aanvliegen. Peetje ziet nu heel duidelijk de prachtige blauwe vlek op de vleugels.

„Een Vlaamse gaai houdt veel van insecten en wormen,” ver-

telt vader. „En van muizen en kikkers. Van eikels kan hij ook nooit genoeg krijgen. Dat is, geloof ik, zijn lievelingskostje. Van eikels houdt hij net zoveel als jij van . . .”

„Pudding en appelmoes,” zegt Peetje vlug.

Vader lacht.

Ze lopen weer verder. En dan vertelt vader dat een Vlaamse gaai zo goed geluiden kan nabootsen.

„Een vriend van me, Peet, woonde vroeger op een boerderij. Hij had een vrouw en een lief dochttertje. Toen het meisje in de wieg lag, huilde het vaak.”

„Dat doen alle kleine kinderen,” zegt Peetje wijs.

„Juist. Jij was vroeger ook zo’n schreeuwlelijk,” plaagt vader.

„Die vriend van me had een Vlaamse gaai, in een kooi. Die kon zó goed het geluid van een schreiend kindje nadoen, dat de moeder niet wist of haar meisje hilde of dat de vógel het geluid maakte. Je snapt dat die moeder vaak voor niets naar de wieg liep. Op het laatst begon haar dat te vervelen. Toen hebben ze de vogel maar weer vrij gelaten.”

En dan vertelt vader nog dat een gaai ook het piepen van een kruiwagen kan nabootsen.

Peetje vindt het fijn dat vader zo met hem praat.

Ze lopen een paadje op en een laantje in. Nu gaan ze een heel smal paadje over.

Plotseling staat vader stil. Hij legt een vinger op zijn mond en wijst met zijn andere hand naar de grond.

En dan ziet Petertje een dier dat hij nog nooit heeft gezien. Het is bruin en het heeft een lange staart. De punt van de staart is zwart.

Een rat? denkt Peetje. Is het een rat?

Floep, weg schiet het diertje. Onder dorre bladeren en takken door.

„Wat was dat, vader?” Peetje kijkt nieuwsgierig naar de plaats waar het vlugge beestje verdwenen is.

„Dat was een hermelijn,” vertelt vader. „De schrik van het bos. Het wonderlijke van dit dier is dat het van kleur verwisselt. ’s Winters heeft hij een wit jasje aan, maar de andere maanden is zijn jasje bruin. Alleen de staartpunt blijft zwart. Die verandert niet van kleur. Hij is een echt roofdier. Vogels en konijntjes lust hij graag. Niet het vlees ervan. Maar het bloed.”

Peetje griezelt.

„Ik wil graag een konijn hebben, maar nooit een hermelijn,” beweert Peetje.

„Dat begrijp ik,” zegt vader. „Zullen we eens doen wie het eerst bij die bank is? Wie het wint, mag vanavond zeggen uit welk boek er voorgelezen moet worden.”

„Ja,” roept Peet. En hij staat al gereed voor de wedstrijd. Eén been ferm vooruit.

„Eén-twee-drie-af,” commandeert vader.

Ze schieten tegelijk vooruit.

Peetje wint het. Hij is er het eerst.

Vader doet wel zijn best, maar als hij hijgend op de bank zit zegt hij lachend: „Jij hebt het gewonnen, jongen. Jij mag zeggen wat er moet worden voorgelezen.”

Daar hoeft Peet niet eens over na te denken, want hij heeft een prachtig boek over Indianen.

„En nu naar huis. Anders is de kerk al begonnen voor wij thuis zijn,” commandeert vader, als ze uitgerust zijn.

„Foei Peet, wat heb jij me laten lopen.”

Peetje moet erom lachen. Dat vader zo iets zegt . . .

19. Dat doe ik

Petertje wordt wakker. 't Is maandagmorgen. Fijn, soest hij, straks gaan we naar de markt, dadelijk na het ontbijt. We gaan een konijntje kopen. Misschien wel een Vlaamse reus. Van vader heb ik een kwartje gehad. Zo maar. Nu heb ik al weer vijfenzestig cent. En als het konijn meer kost, wil moeder misschien de rest betalen, hoopt Petertje.

Hij kijkt eens naar buiten. Op de ramen zijn spatten. Het regent. Het regent hard. Ja, nu Peetje luistert, hoort hij de regen tegen de ramen kletteren.

Gezellig, vindt Peet. Hij knuffelt zich dieper onder de dekens. Nu lig ik in een tent. Ik ben Winnetou, het opperhoofd van de Indianen. Straks ga ik met mijn blanke broeder de vredespijp roken. We zullen nooit meer oorlog voeren. Ik zet mijn krans van veren op. En . . .

De kamerdeur gaat open.

„Zijt gij daar, blanke broeder?” bromt Peet met een zware stem van onder de dekens.

„Nee heer Indiaan, ik ben een blanke zuster.”

„Ik wil met u de vredespijp roken,” zegt het Indianenopperhoofd gewichtig.

„Maar ik rook nooit een pijp,” lacht moeder. „Zou je maar niet opstaan, Winnetou? Het is tijd.”

Moeder loopt naar het raam.

„Het giet,” zegt ze. „En het waait hard.”

Peetje gaat ook eens kijken.

„Gaan we straks met de bus?” vraagt hij.

Moeder schudt haar hoofd.

„Met dit weer staat er geen enkele kraam op de markt, jongen.”

Peet kijkt plotseling donker.

„Ook geen konijnen? Komen er nu geen boeren naar de markt, moeder?”

„Ik denk van niet.”

Moeder kijkt eens naar de lucht, die donker is en grijs. Grijze wolken drijven erlangs. De takken van de bomen in de laan zwaaien. Als wildemannen. De dorre bladeren dwarrelen woest door elkaar. Het is echt najaarsweer.

„De herfststormen zijn gekomen, Peet. Kleet je maar gauw aan. Beneden is het warm.”

Aan het ontbijt kijkt Peetje zó teleurgesteld. En 't is net alsof hij wil gaan huilen.

Vader ziet het. Hij zegt: „Niet zo verdrietig kijken, jongen. Het regent buiten. Als het nu binnen ook nog gaat regenen, is het óveral zo nat.”

Peetje lacht een beetje om het grapje van vader.

„Weet je wat ik deed, als ik jou was?” zegt moeder na het ontbijt. Ze staat in de keuken en wast de bordjes en kopjes af.

Peet is druk bezig met het bakje van Poetie. Een beetje melk giet hij erin. Dan weekt hij er brood doorheen.

„Wat dan, moeder?”

„Ik ging alvast een hok maken. Een konijnehok. Als je er de volgende week één kunt kopen, is er tenminste een huisje voor

het diertje. Je wilt het toch niet in de kolenbak laten wonen, Peet?”

Ha-ha. Een konijntje in de kolenbak. Het zou net zo zwart worden als Poetie.

„Ja moeder,” roept Peetje. Zijn ogen glinsteren. „Dat doe ik. In de schuur is hout genoeg.”

20. In de schuur

Petertje draaft de tuin door. Op het pad ligt een grote plas. Hij springt erover. Er over? Er pardoes middenin! Brr. De druppels spatten in het rond. Zijn schoenen zijn nat.

In de schuur is het gelukkig droog. Er staat een werkbank en er zijn bakjes met spijkers, grote en kleine spijkers. Er hangt een zaagje en er liggen twee hamers, een grote en een kleine. En hout is er? Genoeg voor wel drie konijnehokjes.

Peetje gaat hard aan het werk. Hij past en meet, hij zaagt en timmert.

Na een poosje komt meneer Bos eens bij hem kijken. In dit weer, met zo veel wind en regen, gaat hij liever niet uit.

„Tjonge Peter,” priist hij, „dat ziet er keurig uit. Dat plankje is te groot. Dat zal ik eens een kopje kleiner maken.”

Hij neemt een zaag en zaagt het plankje precies op maat. Nu wordt het werkelijk een echt hok. De latjes aan de voorkant zijn smal. En precies even groot. Er komt een ruif. En er komt ook een deurtje in.

Petertje staat verrukt te kijken.

De schuurdeur gaat open. Moeder komt binnen. In haar ene hand houdt ze een paraplu, in haar andere een blaadje waarop twee kopjes staan.

„Voor de harde werkers,” zegt moeder lachend.

Ze bewondert het hok.

„Prachtig Peetje, dat wordt een mooi konijnehuisje, hoor.”

De deur gaat weer open. Henk en Woutje stappen binnen.

Nu wordt het nòg gezelliger. Henk is handig; hij kan meneer Bos goed helpen.

„Weet je wat je nu nog moet doen?” Henk kijkt van het hokje naar de plank waarop de busjes met verf staan. „Je moet het hok schilderen.”

„Ja, schilderen,” roept Woutje. „Groen.”

„Ja, groen,” zegt Peetje blij.

Maar moeder vindt dat Peet daarmee moet wachten tot vader thuis komt.

De fluit van een fabriek gilt.

„Twaalf uur,” roept Henk verschrikt. „Kom jò, we moeten naar huis. We moeten straks met moeder naar het dorp.”

En moeder en meneer Bos gaan ook. Moeder moet de koffietafel klaarmaken en meneer Bos wil nog wat brieven schrijven.

Nu is Peetje weer alleen. Hij kijkt stil naar het hok.

„’t Is prachtig,” zegt hij zo maar hardop. „Ik wou dat er al een konijntje inzat. Volgende week pas. Wat duurt dat nog lang.” Peet moet er diep van zuchten.

Nu gaat hij de hamer en de zaag weer netjes opbergen. De spijkers die hij niet gebruikt heeft, legt hij in de bakjes, kleine bij kleine en grote bij grote.

„Soort bij soort,” zegt Peetje vader na.

En buiten regent het nog steeds. Het giet.

21. Van Noach en de ark

Meneer Bos staat voor het erkerraam. Peetje staat naast hem. Vader is juist weer met de bus naar zijn kantoor gegaan. „Het is geen weer om te fietsen,” vindt vader. „Het wordt een dag-regen.”

„Mijn scooter kan ik vandaag wel thuis laten, Peet,” zegt meneer Bos.

Ja, dat vindt Peetje ook. De regen klettert tegen de ruiten.

„'t Lijkt wel een zondvloed,” bromt meneer Bos.

Een zondvloed, denkt Peetje. Wat heeft de juffrouw op school daar ook alweer van verteld?

Hij denkt na. O ja, iemand moest een ark bouwen. Wie was dat?

„Wie moest de ark bouwen? vraagt Petertje en hij kijkt naar het gezicht hoog boven hem.

„De ark?” vraagt meneer Bos verbaasd. „Waar heb je het over? O, nu begrijp ik je. Noach bouwde de ark. Op Gods bevel.”

Peetje knikt ijverig.

„Acht mensen mochten erin,” vertelt hij vlug. „En veel dieren. Toen kwam er een vreselijke regenbui. Die duurde heel veel dagen, maar de mensen in de ark verdronken niet.”

„Dat heb je goed onthouden, Peetje. De Here deed die zondvloed komen omdat de mensen zo slecht waren. Die zondvloed was een straf. Op het laatst was er nog maar één man, Noach, die God liefhad. En wat deed Noach toen hij de ark verliet?” Peetje denkt na. Hij weet het niet meer.

„Noach bracht God een offer. Hij was zo dankbaar. En God zegende hem en beloofde dat de aarde niet meer door water zou vergaan.”

„En toen kwam de regenboog,” roept Peetje.

„Die boog was er al. Maar nu werd die boog een teken, een teken van Gods verbond met de aarde. De Here is getrouw. Hij heeft de aarde lief en allen die erop wonen.”

Meneer Bos steekt een sigaret op. Hij zwijgt een poos. Ik moet toch nog enkele boeren bezoeken, denkt hij. Maar... hoe moet ik er komen? Ha, ik weet het al.

„Ik ga met een auto,” zegt meneer Bos tegen Petertje.

„Hebt u dan ook een auto?” Peetje is er een beetje van onder de indruk. Is meneer Bos zó rijk?

„Ik ga er één huren,” lacht meneer Bos.

En aan moeder, die de kopjes op de theetafel zet, vraagt hij of hij even mag opbellen.

Dat mag natuurlijk.

Buiten bromt iets. Nieuwsgierig loopt Peetje naar de voorkamer. Er staat een auto.

„De auto,” roept hij hard. „Meneer, de auto is er al.”

Meneer Bos trekt zijn jas aan. Als hij zijn handschoenen aantoeft, kijkt hij even naar Peetje. Hij begint te glimlachen.

„Heb je zin, Peet, om mee te rijden?”

O, Peetje krijgt een kleur van blijdschap. Zijn ogen stralen.

„Eerst aan je moeder vragen, jongen.”

Peet vliegt naar de keuken.

„Ik mag mee. Met de auto. Mag ik, mam?”

Moeder kijkt vlug naar buiten. Vreselijk, wat regent het nog steeds.

„Rijdt u heel voorzichtig, meneer Bos?” vraagt moeder bezorgd.

„Ik beloof het u,” knikt meneer Bos.

Peetje heeft zijn jas al aan. Hij doet de deur wijd open. De regen slaat hem in zijn gezicht, maar hij vindt het nu helemaal niet erg. De chauffeur is vertrokken en meneer Bos zit achter het stuur. Peetje zit trots naast hem. Hij wuift even naar moeder, die in de erker staat. Meneer Bos neemt zijn hoed af en dan rijdt de auto de laan uit.

„Gaan we weer naar het kanaal?” vraagt Peetje.

„Ja.”

„Weer naar ... eh ... Truusje?”

„Naar wie?” vraagt meneer Bos.

„Naar die boerderij met ... Bles.”

„Nee hoor.” Meneer Bos lacht even. „Jij vindt Truusje niet zo'n heel aardig meisje, hè?” plaagt hij.

„Ze is ... een ... kat,” bromt Petertje.

„Nu jok je. Truusje is geen kat. Zij is een meisje.”

Peetje glimlacht een beetje.

Hij is maar blij dat ze even later de boerderij waar Truusje woont, voorbijrijden.

De ruitenwisser gaat van links naar rechts en van rechts naar links. De regen klettert tegen het raam en op het dak van de auto. Dat klinkt zo gezellig. Net of we in een huisje zitten, vindt Peetje.

Hij kijkt naar de weg. Wat een plassen zijn er nu gekomen. Alles ziet er nat en grijs uit. Ja, nu begrijpt hij ook best dat er niet één kraampje op het marktplaats staat vandaag. Er komen natuurlijk toch geen mensen om iets te kopen.

22. De Hollander

Over de weg sjokt een man. Hij draagt een mand. Aan zijn voeten heeft hij grote klompen. Gele klompen. Op zijn hoofd draagt hij een zwarte pet. Die pet glimt van het nat.

Meneer Bos toetert even. De man gaat gauw aan de kant van de weg staan. Als de auto dichterbij komt, steekt hij zijn hand op en hij wenkt met zijn duim.

„Die wil meerijden,” zegt Peetje.

De auto stopt. Het raampje zakt omlaag.

„Waar moet u naar toe?”

„Een heel eind verderop,” antwoordt de man. „Mag ik meerijden? ’t Is zulk bar weer.”

„Stap maar in,” nodigt meneer Bos en hij draait het raampje weer omhoog.

De man neemt achterin plaats. Hij is blij dat hij nu droog zit. Voorzichtig zet hij de mand op de grond.

Peetje kijkt nieuwsgierig achterom.

De boer knikt vriendelijk naar hem.

„Ik dacht dat het nog droog zou worden, maar ik heb het mis gehad. Ik had niet naar de markt hoeven te gaan. Er waren geen kopers.”

„Wat verkoopt u?” vraagt meneer Bos.

„Eieren.”

„Ook . . . eh . . . konijnen?” vraagt Peetje bedeesd.

„Die heb ik wel op de boerderij,” antwoordt de boer er een paar kopen?”

„Eén,” zegt Peetje vlug. „Een Vlaamse reus.”

„Zo.” De boer glimlacht.

„Nou, daar rechts, in het land, staat mijn boerderijtje. Als je vader ernaar toe wil gaan . . .”

Peetje moet zacht lachen. Die boer denkt dat meneer Bos zijn vader is.

„Wil je een konijn gaan kopen, Petertje?” vraagt meneer Bos. Peet knikt ijverig van ja.

„Heb je geld bij je?”

Peetje zoekt in zijn zak. Ja, zijn portemonnee zit erin.

„Ik heb maar vijfenzestig cent,” fluistert hij.

„Wat je te kort komt, leen ik je,” belooft meneer Bos.

„Hoi,” roept Peetje vrolijk.

Ze rijden een smal weggetje op en even later staan ze in een grote schuur. Er zijn veel hokken, hokken met mooie konijntjes.

Peet kijkt zijn ogen uit.

„Waar zijn de Vlaamse reuzen?” vraagt hij nieuwsgierig.

„Die heb ik op het ogenblik niet. Wel konijntjes van een ander ras. Die heten Hollanders. Ga maar mee.”

De boer loopt naar een hok.

In het hok zit een mooi konijn. Zijn kopje is kort en breed. De oren zijn helemaal donker. Ze hebben dezelfde kleur als de gedeelten om de ogen en als de achterste helft van het konijntje.

„Kijk,” wijst de boer. „In de oren zit geen vlekje, zie je wel? En op de wangen ook niet. We noemen die donkere plekken om de ogen kop-platen. ’t Is een echt raskonijn. Vind je het geen mooi dier?”

Peetje kijkt zijn ogen uit. Ja, dat mooie konijntje wil hij vrese-lijk graag kopen.

„Hoeveel . . . wat kost het?” Hij kijkt een beetje benauwd van de boer naar meneer Bos.

Het konijntje kost veel meer dan Peetje in zijn portemonnee heeft.

De boer kijkt een beetje bedenkelijk. Hij vindt de prijs te

hoog. „Hoe moet dat nu? Zal de boer het niet willen geven? Angstig kijkt hij de boer aan.

„Ja,” zegt meneer Bos van Peetje.

„Nu dan, omdat jij het bent,” zegt hij eindelijk. En hij noemt weer een prijs.

Meneer Bos knikt. En Peetje staat van blijdschap te huppelen.

„Hoe krijgen we de Hollander thuis?” vraagt meneer Bos.

„Ik heb wel een mandje. Als u weer eens in de buurt komt, brengt u het maar terug.”

En tot Peetje zegt hij: „Je moet hem gras of klaver of de stengels en het blad van de paardebloemen geven. Ook hooi, knolletjes en wat je moeder van het eten overhoudt. Maar . . . heel weinig drinken geven. Denk daarom.”

Peetje belooft het. Hij is dolblij met zijn Hollander.

Met het mandje op zijn knieën zit hij stil in de auto. Hij kijkt maar steeds naar het mooie diertje. Zo nu en dan streelt hij het zachte velletje.

„Ben je er blij mee?”

Meneer Bos kijkt even op zij.

Peetje zucht heel diep.

„O, zo blij,” antwoordt hij zacht.

Het konijntje zit in het nieuwe hok. Peetje heeft de ruif vol-

gedaan met eten en nu kijkt hij maar naar het snuffelende neusje.

Vader en moeder vinden het diertje heel, heel mooi.

Peetje moet iedere zaterdag zijn zakgeld aan meneer Bos geven, heeft vader gezegd. Want Peet moet zijn konijn helemaal zèlf betalen.

Nu, dat vindt Petertje best.

Poetie komt ook eens kijken. Peetje neemt poes in zijn armen. Poetie ziet het nieuwe dier. Zij rekt zich een beetje uit en ze likt eens met haar tongetje om haar bekje. Dan kijkt ze onverschillig een andere kant uit.

Het konijn kijkt met grote ogen. Het springt tegen de tralies op en het hupt heen en weer in zijn hok.

„Foei poes,” zegt Petertje bestraffend. „Nu wil ik jou mijn vriendje laten zien en je kijkt niet eens. Jij bent ook niet erg beleefd, Poetie.”

„Miauw,” zegt poes. „Ik geef niets om dat dier met zijn malle, lange oren.” Ze neemt een sprong en wipt de schuur uit.

Petertje moet lachen om zijn poesje.

„Aan tafel,” klinkt moeders stem.

Peet draaft de tuin door. Want het regent nog steeds.

23. Ik heb een Hollander

Petertje stapt de klas binnen. Het is dinsdag. De school is weer begonnen.

De juffrouw staat bij de lessenaar.

Peet stapt naar de juffrouw toe. „Ik heb een Hollander,” vertelt hij trots.

„Ik bèn een Hollander,” verbetert de juffrouw. Ze moet even lachen om Peetjes parmantige houding.

Petertje schudt zijn hoofd.

Hij zegt het nog eens: „Ik heb een Hollander.”

Nu trekt de juffrouw haar wenkbrauwen hoog op.

„Wat bedoel je?” vraagt ze een beetje verwonderd.

Peetjes ogen gaan glimmen.

„Ik heb een konijntje, een raskonijntje. En dat ras heet „Hollander”,” en hij kijkt de juffrouw aan.

Woutje staat naast Petertje ijverig te knikken.

„Ja juffrouw. Heus juffrouw. Een raskonijntje. Een echte Hollander.”

De juffrouw moet lachen om die twee vriendjes.

„Ik wist echt niet dat Hollanders ook konijntjes zijn,” zegt ze vrolijk. „Ik ken wel Vlaamse reuzen. En het Angorakonijn. Dat heeft fijn, lang haar. Maar van een Hollander heb ik nooit gehoord.”

„U mag wel eens komen kijken,” nodigt Peetje gewichtig uit.

„Dat doe ik vast,” belooft de juffrouw en ze moet alweer lachen.

Nu staan er veel kinderen om Peetje heen.

„Mogen wij je konijn ook komen zien?” roepen ze.

„Wanneer?” vraagt Hans. „Vanmiddag?”

Peetje schudt zijn hoofd.

„Ik moet eerst het hok nog verven,” verklaart hij en hij kijkt ernstig.

„Groen,” roept Woutje. „Ik mag helpen, hè Peet?”

Ja, Woutje mag helpen.

„Ik ook?” bedelt Hans.

Maar Petertje heeft aan één knechtje wel genoeg.

„Als het klaar is, mogen jullie komen kijken,” belooft hij.

„Eerlijk waar.”

„Hoi,” roepen de kinderen.

Nee maar, wat woont het nieuwe konijntje nu in een prachtig huisje. Peetje en Wout hebben het mooi groen geschilderd. Helder groen. Henk heeft een smal randje wit geverfd. Dat was een moeilijk werkje, maar Henk heeft het keurig gedaan. Vader, moeder en meneer Bos komen kijken.

Ze zeggen alle drie: „’t Is prachtig, hoor.”

Maar meneer Bos zegt nog iets.

„Er mankeert iets aan,” vindt meneer Bos.

„Wat?” vraagt vader.

„Het konijnehuisje moet nog een naam hebben,” zegt meneer Bos.

Ja, dat is zo. Vader en moeder knikken.

„Hoe heet je konijn eigenlijk?” vraagt Henk.

Peet haalt een beetje verlegen zijn schouders op.

„Je zult toch een naam moeten bedenken,” vindt moeder.

„Ja natuurlijk,” roept Henk. „’t Is zo’n mooi beest. Je kunt hem wel eens naar een tentoonstelling sturen. Een konijnen-tentoonstelling. En dan krijgt hij vast een prijs. Daarom moet hij een naam hebben.”

„Een konijnen-ten-toon-stel-ling,” herhaalt Petertje beduusd.

„Een prijs,” roept Woutje uit. „Misschien wel honderd gulden, Peetje.”

Ze lachen allemaal om Woutje.

„Honderd gulden,” herhaalt Peetje. Hij kijkt van vader naar moeder.

„Weet je al een naam?” vraagt moeder.

„Zo’n Hollander moet een echt Hollandse naam hebben,” vindt vader.

Ja, dat begrijpt Peetje ook wel.

Het is ineens stil in de schuur. Henk staat te denken. Woutje kijkt heel ernstig zijn vriendje aan.

Opeens begint Petertje te lachen. „Ik weet het,” juicht hij. „Ik weet het al.”

Hij danst op zijn plaats op en neer. „Ik-weet-het-al.”

„Vertel het maar gauw,” zegt moeder. „We zijn zo vreselijk nieuwsgierig.”

„Hij heet „Piet”,” verklaart Petertje beslist.

Ze vinden allemaal dat die naam een echt Hollandse naam is. Vader pakt de kleine verfkwest. Hij schildert met mooie witte letters op het huisje: Piet.

24. Feest

Peet en Woutje draven door de laan. Hun ogen glinsteren en hun wangen zijn rood. Ze moeten gauw iets gaan vertellen. Of eigenlijk moet alleen Petertje iets aan zijn moeder zeggen, maar natuurlijk draaft Woutje mee. Wout is immers zijn vriendje.

„Moeder,” hijgt Petertje, „morgen komt de juffrouw van school. Om naar Piet te kijken. Mag het?”

„Ze wil kennis maken met Piet,” zegt Woutje gewichtig. Moeder lacht hardop.

„Dag jongens,” groet ze lachend. „Wil de juffrouw morgen komen? Dat is best, hoor. Vraag straks maar of het de juffrouw om twee uur schikt. Weet je wat wij gaan doen, jongens?”

Moeder kijkt de vriendjes aan.

Peet en Wout zien met grote ogen naar moeder.

„Wij gaan een feest geven,” zegt moeder. „Ter ere van de komst van Piet. En omdat Petertje niet naar de verjaardag van oma kon gaan omdat hij toen zo snipverkouden was.”

„Ha,” gilt Peetje. „Een feest. Voor Piet.” Hij slaat Woutje op zijn schouders.

Wout springt door de keuken.

„Een echt feest, mevrouw?” roept hij. „Met limonade en taartjes?”

Moeder lacht.

„Ik verklap niets,” zegt ze vrolijk. „Gaan jullie om vier uur de schuur maar versieren. Op zolder hebben we nog slingers liggen en bloemen van papier.”

„O, e-nig,” joelt Woutje. „Ik ga je helpen, Peet.”

„Mogen de andere vriendjes ook komen?” vraagt Petertje, als Wout weggedraafd is.

En hij noemt zijn andere vriendjes op: „Hans en Wim en Eduard en Kees.”

Moeder knikt. „Ja hoor, dat mag.”

De schuur is versierd. Met rode en groene slingers en roze

en witte rozen van papier. Henk, het grote broertje van Wout, heeft een paar kisten naast elkaar gezet. Daar kunnen de kinderen op zitten. En voor de juffrouw is er een stoel.

Als het twee uur is, komen de gasten binnen.

Alle vriendjes hebben iets voor Piet meegebracht. Hans een grote bos worteltjes. Eduard een mandje met gras. En de juffrouw geeft een reuzenwortel. Om de wortel zit een rode strik, een feeststrik.

Ze bewonderen het konijntje lang.

„’t Is een prachtig diertje,” vindt de juffrouw. „Wat mooi zijn die oren. En wat grappig dat de oogplaten en het achterste deel van het diertje precies dezelfde kleur als de oren hebben. Ze streelt Piet over zijn neusje.

„Dag Piet,” zegt ze vrolijk. „Dag mooie Hollander.”

„Hij kan best een prijs winnen op een tentoonstelling,” zegt Henk weer.

Eduard zegt: „Als er jonge konijntjes komen, krijg ik er dan één, Peet?”

Hans roept: „Ik ook?”

„Ik ook?” roepen de anderen.

„Je kunt ze verkopen,” roept Henk. „Jô, je wordt nog rijk.” Moeder komt binnen. Ze draagt een groot blad. Op dat grote blad staan glazen. Met rode en gele limonade. Voor de juffrouw is er een kopje thee. En allemaal krijgen ze een heerlijk stuk appeltaart.

„Ik wou,” zegt Woutje, „dat jij elke dag een konijntje kocht.”

„En dat we iedere dag limonade met appeltaart kregen,” lacht Eduard.

De juffrouw vraagt: „Als je twee en een half dozijn konijntjes hebt, hoeveel heb je er dan, Petertje?”

Peet staat even na te denken.

„Dertig,” roept hij hard.

„Mis,” lacht Henk en hij knipoogt tegen de juffrouw.

De juffrouw knipoogt terug.

„Weten jullie het, jongens?”

Nee, de jongens halen hun schouders op.

Maar dan roept Eduard ineens: „Acht.”

De juffrouw knikt lachend.

„Hoe kan dat?” Petertje kijkt verbluft.

„Een half dozijn is zes, jô. En twee erbij maakt acht,” zegt Eduard vlug.

„Nu weet ik nog een raadseltje.” De juffrouw kijkt de kring rond. „In welke maand eet de Hollander het minst?”

In welke maand Piet het minst eet? De jongens kijken elkaar aan. Ze halen weer hun schouders op.

Maar Henk weet het.

„In de maand februari,” zegt hij. „Want die heeft maar achtentwintig of negenentwintig dagen.”

„Goed zo,” zegt lachend de juffrouw.

Nu staat Petertje alleen voor zijn hok. De juffrouw en de jongens zijn vertrokken.

Petertje streelt zijn konijntje over de neus. Net zo als de juffrouw heeft gedaan.

„Ik zal goed voor je zorgen, Piet,” belooft Petertje. „Is je buikje nu wel helemaal vol? Heb je geen honger meer?”

Het konijntje snuffelt aan Peetjes handen. Het zet zijn mooie, donkere oren overeind.

„Tot morgen, hoor,” groet Petertje.

’s Avonds als hij in bed ligt en moeder de gordijnen sluit, zegt hij hetzelfde nog eens. Maar nu tegen moeder.

„Ik zal goed voor Piet zorgen, mam.”

Moeder knikt. „Dat is best, jongen. Ook een konijntje is een schepseltje van God.”

Peetje knikt stil.

Als moeder de kamer verlaten heeft ligt Peetje nog met zijn ogen open. Hij denkt aan alles door elkaar. Aan de mooie slingers in de schuur, die nu weer in de mand op zolder zijn geborgen. Aan de juffrouw, die zijn konijntje zo mooi vindt. Aan zijn zakgeld, dat hij, vanavond, dadelijk aan meneer Bos heeft gegeven.

Hij heeft nu geen cent meer. Hij kan geen snoepje meer kopen en ook geen doosje kleurkrijt. En zijn kleurtjes zijn zó klein. Maar dat geeft allemaal niets. Dat heeft hij best voor zijn konijntje over.

Ik zal goed voor Piet zorgen, neemt Petertje zich weer voor. Trouw eten geven en altijd de schuurdeur sluiten. Nooit mogen er dieren bij komen die hem kwaad kunnen doen en hem hard willen bijten.

En dan . . . dan rilt Peetje plotseling. Hij huivert van schrik. Hij ziet zo maar de kleine, vinnige oogjes van het hermelijn voor zich. Zo duidelijk, alsof het dier bij hem in de kamer is. Als die toch eens . . . dat enge beest. Die kan door een smalle spleet kruipen. Als de schuurdeur maar een kiertje openstaat, dan . . .

Is de deur wel dicht? vraagt Petertje zich angstig af. Heb ik hem wel goed gesloten?

Peet wordt warm van bangheid. Zijn haren prikken, hij voelt zijn keel kloppen. Als nu dat vreselijke beest eens door de schuur sluipt en . . . en . . .

Petertje kan het niet langer uithouden in bed. Hij schiet in zijn pantoffels en roetst de trap af. In de keuken brandt licht. Er is niemand. Hij holt de tuin door. Uit de huiskamer valt een straal licht over het tuinpad. En dan ziet Peetje dat de deur dicht is. Hij trekt eraan. De deur is stijf gesloten. Gelukkig!

Peetje zucht van verlichting. En hij holt weer de tuin door. De keuken in.

Daar vliegt hij tegen moeder op.

„Wat?” vraagt moeder. „Wat is dat? Waar kom jij vandaan?”

„Ik,” hakkelt Petertje, „o moeder, ik was zo bang . . . Dat nare, valse dier . . .”

„Wàt zeg je? Gauw mee naar de warme kamer.”

In de kamer zit vader te lezen. Zijn ogen worden verschrikkelijk groot, als hij Peetje, huiverend van kou, ziet binnenkomen.

„Wat is dat?” vraagt ook vader. „Wat doe jij zo rond te lopen in je pyjama?”

Als Petertje van zijn angst heeft verteld, trekt vader hem naar zich toe en zet hem op zijn knie. Net alsof Petertje nog een kleine jongen is.

„Je hoeft nooit bang te zijn voor Piet,” zegt vader rustig. „Jij zorgt overdag voor hem. En ’s avonds draai ik de deur van de schuur op slot.”

Moeder geeft Petertje een beker warme melk.

„Je mag nooit in je pyjama door de tuin lopen,” waarschuwt ze bezorgd. „Je zou er ziek van kunnen worden.”

„En de burens zouden kunnen denken dat het in onze tuin spookt,” zegt vader.

Daar moet Petertje om lachen.

Op vaders schouders wordt hij naar boven gedragen. Vader legt hem in bed en stopt de dekens warm om hem heen.

„Welterusten Peet,” zegt vader. „Heb je je gebedje al gedaan?”

„Ja vader. Dag vader,” zegt Petertje en zijn stem klinkt plotseling zo zacht alsof hij al bijna slaapt.

INHOUD

	Blz.
1. Peetje moet verhuizen	5
2. Peetje moppert	7
3. Wat Petertje krijgt	8
4. Bij de bushalte	10
5. „Wat moet jij met mijn koffer, zeg?”	12
6. Meneer Bos	13
7. Op de scooter	15
8. Bles	17
9. 's Avonds	19
10. Van een hertje	21
11. Wat een schrik	24
12. Van Witpluim en een Vlaamse reus	29
13. In de keuken	30
14. Ik doe het niet	32
15. Ik heb een grote zoon	34
16. Een moeilijk spel	37
17. Peetje is flink geweest	39
18. Een wandeling door het bos	40
19. Dat doe ik	43
20. In de schuur	45
21. Van Noach en de ark	46
22. De Hollander	49
23. Ik heb een Hollander	52
24. Feest	55